

Sygn. akt XI Ka 538/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 lipca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SSA w SO Tamara Pawlak – spr.

Sędziowie: SO Elżbieta Kowalska

SO Elżbieta Daniluk

Protokolant: prot. Katarzyna Zabielska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu w dniu 16 lipca 2013 roku

sprawy Ł. T.

oskarżonego z art. 289 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z/s we Włodawie

z dnia 7 marca 2013 r. sygn. akt IX K 500/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonego Ł. T. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z/s we Włodawie do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt XI Ka 538/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 marca 2013 roku Sąd Rejonowy w Chełmie IX Zamiejscowy Wydział Karny z/s we Włodawie uznał Ł. T. za winnego tego, że w dniu 25 sierpnia 2012 roku w K., woj. (...)zabrał w celu krótkotrwałego użycia samochód osobowy marki O. (...)o nr rej. (...)wartości 2 tysięcy złotych na szkodę R. T. i S. T. w ten sposób, że bez wiedzy i zgody pokrzywdzonych zabrał kluczyki do pojazdu po czym udał się nim w n/n kierunku, a następnie w dniu 26 sierpnia 2012 roku pozostawił otwarty pojazd przed Gimnazjum w miejscowości K., woj. (...), gdzie zachodziło niebezpieczeństwo jego utraty,

tj. o czyn z art. 289 § 2 k.k. i za to na mocy tegoż przepisu wymierzył mu karę 10 (dziesięć) miesięcy pozbawienia wolności; na zasadzie art. 69 § 1 i § 2 w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu Ł. T. wykonanie kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata; na zasadzie art. 289 § 4 k.k. wymierzył oskarżonemu Ł. T. karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych, określając w oparciu o przepis art. 33 § 3 k.k. wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych; zasądził od oskarżonego Ł. T. na rzecz Skarbu Państwa 340 (trzysta czterdzieści) złotych opłaty i 90 (dziewięćdziesiąt) złotych wydatków postępowania.

Od tego wyroku apelację wniósł prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego. W oparciu o przepisy art. 427 § 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 7 k.p.k., polegającą na orzeczeniu

w stosunku do oskarżonego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby niezgodny z modyfikacjami dokonany przez strony na posiedzeniu w dniu 7 marca 2013 roku.

Podnosząc powyższe wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez warunkowe zawieszenie wymierzonej Ł. T. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna o tyle, o ile wynika z niej, że procedowanie w trybie art. 335 § 1 k.p.k. w zw. z art. 343 § 6 (a nie – jak wadliwie wskazano § 7) nie było prawidłowe.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku wskazuje na uwzględnienie przez Sąd I instancji pisemnego wniosku prokuratora z dnia 31 grudnia 2012 roku (k. 43) ale tylko w zakresie wymiaru grzywny, co do pozostałych proponowanych rozstrzygnięć: kary pozbawienia wolności i środka probacyjnego (okresu próby) miarodajnymi miały być uzgodnienia dokonane na posiedzeniu w dniu 7 marca 2013 roku (k. 53). Sąd uznał modyfikację wniosku przez prokuratora (ale tylko co do wymiaru kary pozbawienia wolności) za uzasadnioną sprzecznością z treścią uzgodnień z postępowania przygotowawczego (k. 31). Rzecz jednak w tym, że w owych uzgodnieniach (także k. 30) okres próby wynosi 2 lata. Wprawdzie z protokołu posiedzenia w przedmiocie wniosku prokuratora wynika, iż „oskarżony uznał wniosek po jego modyfikacji” (k. 53), jednak inne określenie okresu próby w wyroku (adekwatne do tych z k. 30, 31 i 43) jak i liczba kolejnych modyfikacji dotyczących proponowanych rozstrzygnięć budzą istotne wątpliwości co do merytorycznej wartości owych uzgodnień.

Tymczasem oczywistym jest, iż pierwszoplanowy warunek zastosowania instytucji procesowej z art. 355 k.p.k. i art. 343 § 6 k.p.k. – to nie budzące wątpliwości zgodne stanowisko prokuratora i oskarżonego co do poszczególnych (przyszłych) rozstrzygnięć Sądu, będących reakcją prawno – karną na popełnienie przestępstwa.

Z tych względów zarówno stanowisko Sądu zawarte w uzasadnieniu wyroku, powołujące się na oczywistą omyłkę przy określeniu okresu próby jak i prokuratora, wnioskującego o wydanie wyroku zmieniającego wyrok Sądu I instancji nie zasługuje na uwzględnienie.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekający uchylił zaskarżony wyrok i sprawę niniejsza przekazał Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania – na zasadach ogólnych.